

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce **Š. H.**, zastoupeného JUDr. Pavlem Kiršnerem, advokátem se sídlem Praha 2, Rumunská 12, proti žalovanému **řediteli Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy**, se sídlem Praha 4, Kongresová 1666/2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 3. 2019, č. j. 14 Ad 4/2017-51,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Náměstek ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy pro ekonomiku ve věcech služebního poměru (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 20. 3. 2017, č. j. KRPA-14067-8/ČJ-2017-0000VO-Š, stanovil, že žalobce odpovídá podle § 96 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“), v rozsahu 100 % za schodek na převzatých hodnotách, které je povinen vyúčtovat. Tento schodek vznikl tím, že žalobce v rozporu s čl. 9 odst. 1 závazného pokynu policejního prezidenta č. 190/2012 ze dne 7. 12. 2012, kterým se upravuje postup při manipulaci s pokutovými bloky a finančními prostředky vybranými v blokovém řízení a kterým se mění závazný pokyn policejního prezidenta č. 221/2011, kterým se upravují některé postupy v řízení o přestupcích (dále jen „závazný pokyn“), nemanipuloval s finančními prostředky vybranými v blokovém řízení tak, aby nedošlo k jejich ztratě, odcizení, poškození nebo zničení, a tím způsobil škodu na majetku České

republiky, se kterým je příslušné hospodařit Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, ve výši 7 700 Kč. Současně správní orgán I. stupně rozhodl, že žalobce je podle § 96 odst. 3 zákona o služebním poměru povinen schodek v plné výši nahradit. Prvostupňový orgán vzal za prokázané, že ke ztrátě finančních prostředků došlo tím, že žalobce u sebe měl finanční prostředky v celkové výši 14 300 Kč za vybrané za pokuty uložené v blokovém řízení. Částku 4 400 Kč odevzdal nadřízenému, zbývajících 9 900 Kč si vložil do peněženky a tu do batohu, který uložil do spodní části své šatní skříňky v budově Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, kterou uzamkl visacím zámekem, ačkoliv mu bylo nařízeno, že má finanční prostředky vybrané za blokové pokuty ukládat do uzamykatelné plechové schránky č. 11, nacházející se v instruktážní místnosti oddělení řízení dopravy krajského ředitelství. Při kontrole pokutových bloků a vybraných finančních prostředků bylo zjištěno, že žalobce má v peněžence pouze částku 2 200 Kč. Zbývajících 7 700 Kč bylo ze šatní skříňky jejím „rozvikláním“, čímž v ní byla vytvořena 10 cm mezera, neznámým pachatelem odcizeno.

[2] Odvolání žalobce žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 8. 2017, č. j. 786/2017, zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji jako nedůvodnou rozsudkem ze dne 4. 3. 2019, č. j. 14 Ad 4/2017-51, zamítl.

[4] Městský soud předně zdůraznil, že předmětem přezkumu je rozhodnutí, kterým byl žalobce shledán odpovědným za schodek na převzatých hodnotách. V řízení, které mu předcházelo, nebyla posuzována jeho odpovědnost za kázeňský přestupek [spočívající v postupu v rozporu s čl. 9 odst. 1 závazného pokynu – doplněno NSS]. Tato otázka byla předmětem řízení skončeného rozhodnutím ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ve věcech kázeňských ze dne 7. 12. 2016, č. 325/2016, jímž byl žalobce shledán vinným ze spáchání kázeňského přestupku podle § 45 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru. Námitky věcně směřující proti tomuto rozhodnutí proto městský soud označil za nepřipustné.

[5] Dále vymezil, že předpokladem vzniku odpovědnosti za schodek na svěřených hodnotách, které je povinen příslušník vyúčtovat, podle § 96 zákona o služebním poměru je (i) ustanovení příslušníka na služební místo, s nímž je spojena povinnost převzít hodnoty, (ii) vznik škody v podobě schodku na svěřených hodnotách, které je příslušník povinen vyúčtovat, a (iii) zavinění příslušníka. Zavinění za schodek se přitom presumuje a právní orgány jej nejsou povinny dokazovat. Příslušník se však podle § 96 odst. 2 zákona o služebním poměru může odpovědnosti zprostit, prokáže-li, že schodek vznikl zcela nebo zčásti bez jeho zavinění.

[6] Splnění první podmínky dokládá žalobcem podepsaný dokument, označený jako *Papís pracovního místa* ze dne 1. 1. 2012, podle něhož žalobce převzal hmotnou odpovědnost za hodnoty svěřené k vyúčtování. Sporu rovněž není o vzniku škody v podobě schodku na svěřených hodnotách ve výši 7 700 Kč, tj. na finančních prostředcích vybraných za blokové pokuty, které byly odcizeny ze žalobcovy šatní skříňky, kam je uložil.

[7] Ve vztahu ke třetí podmínce, městský soud nepřisvědčil argumentaci žalobce, že se odpovědnosti za schodek zprostil tím, že jím zvolené místo úschovy (jeho šatní skříňka), bylo bezpečnější, než k tomu určený prostor. Bezpečnostní sbor v souladu s § 96 odst. 2 zákona o služebním poměru a čl. 2 odst. 3 závazného pokynu vytvořil podmínky pro řádné hospodaření se svěřenými hodnotami, neboť žalobci přidělil schránku pro uložení pokutových bloků a vybraných finančních prostředků. Jednalo se o plechovou uzamykatelnou schránku nacházející se v instruktážní místnosti, sloužící mj. ke skladování munice. Argumentaci žalobce, že šatny byly bezpečnějším prostorem, označil městský soud za účelovou a vyjadřující

pokračování

pouze jeho subjektivní názor. Je nepravděpodobné, že by šatní skříňky skýtaly vyšší ochranu ve srovnání se zabezpečenými schránkami nacházejícími se v místnosti, která má parametry pro skladování munice. O nedostatečné bezpečnosti šatních skříněk svědčilo již to, že pouhým „rozvikláním“ příslušné skříňky se pachatel podařilo finanční prostředky z ní odcizit. Městský soud považoval za nadbytečné provádět dokazování protokolem o vyšetřování krádeže, neboť o okolnostech krádeže, spočívajících v tom, že nezjištěná osoba „rozviklala“ žalobcovu skříňku tak, že v ní vytvořila mezeru o šířce přibližně 10 cm, skrze niž finanční prostředky vytáhla, není sporu.

[8] Vzhledem k tomu, že bezpečnostní sbor vytvořil podmínky pro úschovu svěřených hodnot a žalobce určené možnosti nevyužil, nemůže s úspěchem namítat, že schodek vznikl bez jeho zavinění. Na tomto závěru nemůže ničeho změnit subjektivní přesvědčení žalobce o větší bezpečnosti šatních skříněk. Městský soud proto v tomto směru neprováděl dokazování výsledkem svědků, neboť by nemělo žádný vliv na výsledek řízení. Nadto žalobce ani nikterak nespécifikoval, které osoby navrhuje vyslechnout.

[9] Městský soud neshledal důvodnou ani argumentaci žalobce, že čl. 9 odst. 1 závazného pokynu upravuje pouze manipulaci s pokutovými bloky, nikoliv s finančními prostředky za uložené blokové pokuty. Současně uvedl, že ve věci nelze aplikovat ustanovení § 65 odst. 3 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), neboť předmětem řízení není rozhodnutí o kázeňském přestupku.

[10] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, již podřadil pod kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[11] Namítá, že správní orgány a městský soud dostatečně nezjistily skutkový stav věci, neboť se dostatečně nezabývaly existencí skutečností rozhodných pro určení, zda se odpovědnosti za schodek zprostil. Městský soud pochybil, pokud neprovedl navržené důkazy, neboť by prokázaly, že ke ztrátě finančních prostředků došlo bez jeho zavinění.

[12] Správní orgány i městský soud vycházely z toho, že stěžovatel neuložil finanční prostředky do prostoru určeného na základě závazného pokynu. Pominuly však, že ve vztahu k odpovědnosti za schodek není dodržení závazného pokynu relevantní. To je rozhodné pouze ve vztahu k odpovědnosti za kázeňský přestupek. Pokud jde o odpovědnost za schodek, je třeba „detailně“ zkoumat, zda stěžovatel svěřené hodnoty uschoval způsobem, který je dostatečný pro to, aby se odpovědnosti zprostil. V této souvislosti je třeba se tázat, zda by správní orgány a městský soud dospěly k závěru, že se stěžovatel odpovědnosti za schodek zprostil, pokud by finanční prostředky uložil do určené schránky, a přesto by došlo k jejich odcizení.

[13] Bezpečnostní sbor je povinen poskytnout příslušníkům podmínky k ochraně svěřených hodnot. Samotný způsob takové ochrany je však na jednotlivém příslušníkovi. Stěžovatel se přitom snažil prokázat, že jím zvolený způsob ochrany byl vhodnější a bezpečnější, než prostor určený na základě závazného pokynu. Důkazy, které za tímto účelem předložil, však byly opomenuty anebo označeny za nadbytečné. Správní orgány a městský soud se jeho tvrzením, že jím zvolený postup uložení prostředků byl bezpečnější, nezabývaly; závěr městského soudu, že je dané tvrzení účelové, je nedostatečný. Městský soud se řádně nezabýval stavem příslušných prostor, tedy tím, zda skříňky příslušníků sboru, které se nacházejí v části budovy, oddělené od ostatních prostor mřížemi chráněnými kódem a dveřmi se zámkem, nejsou zabezpečeny lépe než instruktážní místnost, v níž se nachází určená plechová schránka. Právě

tato otázka měla být předmětem dokazování. Jelikož se správní orgány ani městský soud uvedenými skutečnostmi dostatečně nezabývaly, jsou jejich rozhodnutí nepřezkoumatelná.

[14] To, že stěžovatelova skříňka byla pro uložení finančních prostředků místem vhodnějším, bylo potvrzeno také konstatováním městského soudu, že se bezpečnostní sbor rozhodl po daném incidentu posílit zabezpečení instruktážní místnosti.

[15] Stěžovatel také namítá, že místnost určená pro uložení finančních prostředků slouží mimo jiné ke skladování munice, aniž by však splňovala podmínky pro takový prostor dle § 58 zákona č. 131/2002 Sb., o zbraních, i závazného pokynu policejního prezidenta č. 156 ze dne 12. 12. 2008, o zabezpečení, přidělování a nošení služebních zbraní, střeliva a munice v Policii ČR.

[16] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil, pouze odkázal na své stanovisko k žalobě.

[17] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností rozsudku městského soudu pro nedostatek jeho důvodů. Nepřezkoumatelný rozsudek totiž zpravidla nenabízí prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru a je nezbytné jej bez dalšího zrušit. Konstantní judikatura tohoto soudu označuje za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů zejména takové rozhodnutí, v němž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (viz například rozsudky ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007-58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74, citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), respektive pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na niž je postaven základ žaloby (viz například rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44).

[20] Napadený rozsudek uvedenými nedostatky netrpí. Stěžovatel má konkrétně za to, že se nejen správní orgány, ale ani městský soud nezabývaly jeho námitkami o (větší) bezpečnosti prostor, do nichž finanční prostředky uložil. Tvrzení stěžovatele, že se městský soud omezil pouze na konstatování účelovosti příslušných tvrzení, ovšem není pravdivé. Městský soud se danou argumentací zabýval na straně sedmé napadeného rozsudku. Konstatoval, že se jedná pouze o subjektivní názor stěžovatele, který vyvrací již pouhý fakt, že mu byly finanční prostředky z jeho šatní skříňky odcizeny. A to navíc jen jejím „rozvikláním“, při němž byla vytvořena přibližně 10 centimetrů široká mezera, skrze niž byly peníze ze skříňky vyjmuty. Takové vysvětlení, proč městský soud uplatněnou argumentaci o „bezpečnosti“ šatní skříňky neshledal důvodnou, je výstižné a dostatečné.

[21] K obecnější námitce, že se městský soud dostatečně nezabýval existencí okolností, které by stěžovatele zbavovaly odpovědnosti za vzniklý schodek, postačí uvést, že stěžovatel na podporu svého tvrzení, že vznik schodku nezavinil, pouze uváděl, že svou šatní skříňku vyhodnotil jako prostor bezpečnější, než určenou uzamykatelnou schránku v instruktážní místnosti. Městský soud se tak existencí jiných okolností [například zda by důvodem ke zproštění

pokračování

či částečnému zproštění odpovědnosti nemohlo být zjištěno, že schodek vznikl (i) v důsledku úmyslného jednání třetí osoby (třetích osob)] ani zabývat nemohl.

[22] S ohledem na uvedené lze uzavřít, že kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. není dán, neboť napadený rozsudek je způsobitý věcného přezkumu.

[23] Věcnou podstatou sporu je, zda se stěžovatel podle § 96 odst. 2 zákona o služebním poměru zprostil odpovědnosti za schodek na svěřených hodnotách (penězích). Podle tohoto ustanovení se *příslušník (...) zproští odpovědnosti zcela, popřípadě zčásti, jestliže prokáže, že schodek vznikl zcela nebo zčásti bez jeho zavinění, zejména tím, že bezpečnostní sbor nevytvořil podmínky pro řádné hospodaření se svěřenými hodnotami.*

[24] Stěžovatel důvod zproštění své odpovědnosti spatřuje v tom, že odcizené peníze uložil na místo, které bylo bezpečnější a vhodnější, než místo k tomu bezpečnostním sborem určené. Ve své kasační argumentaci přitom netvrdí, že by mu bezpečnostní sbor nevytvořil podmínky pro řádné hospodaření se svěřenými hodnotami. Podle stěžovatele je nicméně tento, v zákoně výslovně uvedený důvod ke zproštění odpovědnosti, pouze jedním z možných. Mohou být dány i důvody jiné, jako je tomu podle stěžovatele i v jeho případě.

[25] Stěžovatel má pravdu v tom, že důvodů ke zproštění odpovědnosti za schodek obecně přichází v úvahu více, než jen v zákoně příkladmo uvedené nevytvoření podmínek pro řádné hospodaření se svěřenými hodnotami. Nejvyšší správní soud se nicméně ztotožňuje s náhledem městského soudu, že pro závěr, že se stěžovatel odpovědnosti za vzniklý schodek ani částečně nezprostil, je rozhodné, že mu bezpečnostní sbor v souladu § 96 odst. 2 zákona o služebním poměru a čl. 2 odst. 3 závazného pokynu vytvořil podmínky pro řádné a bezpečné uložení vybraných peněz, a to tak, že mu určil konkrétní místo (uzamykatelnou schránku), kam má vybrané peníze ukládat. Současně je třeba vycházet z toho, že stěžovatel netvrdí existenci žádných objektivních okolností (a ani ze spisového materiálu je nelze dovodit), které by mu v uložení peněz na určené místo bránily. Jinými slovy, byl to sám stěžovatel, jakožto příslušník bezpečnostního sboru, kdo se rozhodl nerespektovat pro něj závazný pokyn tohoto sboru. Důsledky takového postupu tak při absenci jiných důvodů, které by mohly vést ke zproštění odpovědnosti za schodek, lze klást výlučně k jeho tíži. (srov. analogicky rozsudky Nejvyššího soudu ve věci odpovědnosti zaměstnanců za schodek na svěřených hodnotách ze dne 14. 3. 2002, sp. zn. 21 Cdo 711/2001, či ze dne 12. 9. 2006, sp. zn. 21 Cdo 2537/2005, rozhodnutí Nejvyššího soudu jsou dostupná na webu www.nsoud.cz).

[26] Za uvedené situace je bez významu posuzovat míru „bezpečnosti“ stěžovatelovy šatní skříňky. Ostatně městský soud již stěžovateli vysvětlil, že „běžnou“ šatní skříňku, zabezpečenou pouze „běžným“ visacím zámekem, o jakou se zjevně jednalo v posuzované věci, nelze považovat za místo vhodné k uchování většího finančního obnosu či jiných cenností. Subjektivní přesvědčení stěžovatele, že šatní skříňka byla bezpečným místem pro přechování svěřených finančních prostředků, vyvrací již samotná skutečnost, že mu z ní vybrané peníze byly odcizeny, a to aniž by pachatel vůbec musel přímo překonávat její uzamčení, neboť stačilo pouhé rozviklání jejích dvířek.

[27] Stěžovatel dále poněkud nelogicky namítá, že mu byl bezpečnostní sbor povinen vytvořit podmínky pro řádné hospodaření se svěřenými hodnotami, současně ale argumentuje tím, že mohl jejich konkrétní podobu ignorovat, neboť „samotný způsob ochrany“ svěřených hodnot byl na něm. Vytvoření podmínek pro řádné hospodaření s uloženými pokutovými bloky a vybranými finančními prostředky spočívalo právě v určení konkrétního, podle bezpečnostního sboru řádně zabezpečeného, prostoru, kam mají být pokutové bloky a finanční prostředky

uloženy a uzamčeny. Pokud by příslušníci nemuseli takový pokyn respektovat, ale mohli by si libovolně podle vlastní úvahy zvolit jiný postup, bylo by nadbytečné, aby jej žalovaný svým příslušníkům vůbec ukládal.

[28] Stěžovatel se současně mýlí, má-li za to, že jej, jako příslušníka Policie ČR, nezavazuje konkrétní služební předpis, tj. závazný pokyn Policejního prezidenta Policie ČR, potažmo konkrétní pokyn (rozkaz) příslušného vedoucího pracovníka učiněný na jeho podkladu, respektive že jeho porušení má za následek „nanejvýš“ vznik odpovědnosti za kázeňský delikt a nikoli vznik odpovědnosti za schodek na svěřených hodnotách. Pokud by stěžovatel dodržel služební kázeň [§ 45 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru], a tedy postupoval v souladu se služebními povinnostmi vyplývajícími pro něho nejen z právních předpisů, ale i ze služebních předpisů a rozkazů (§ 46 odst. 1 zákona o služebním poměru), tzn. pokud by v rozporu s uděleným pokynem nezvolil k úschově peněz svou šatní skříňku, nemohly by odtud být peníze třetí osobou odcizeny. Stěžovatel tak vznik schodku zavinil, neboť bez toho, že by porušil své povinnosti, by k jeho vzniku nedošlo. Vzhledem k tomu, že svým jednáním zapříčinil vznik celého schodku, nepřichází v úvahu ani částečné zproštění se odpovědnosti (srov. obdobně již výše jmenovaná rozhodnutí Nejvyššího soudu).

[29] Stěžovatelova „otázka“, zda by se odpovědnosti za schodek zprostil, pokud by peníze uložil do určené schránky, a přesto by odtud došlo k jejich odcizení, je hypotetická. Taková skutkové okolnosti v dané věci nenastaly, kasačnímu soudu proto nepřisluší se k nim vyjadřovat.

[30] S ohledem na výše uvedené městský soud rovněž nepochybil, pokud neprováděl dokazování výslechy svědků ke stěžovatelovým tvrzením o větší míře zabezpečení šatny ve srovnání s instruktážní místností, v níž se nacházela schránka určená k uložení peněz. Není přitom pravdivé tvrzení, že by městský soud tento důkaz (i jiné navržené důkazy) pomínil. Městský soud vysvětlil, že navržené dokazování neprováděl zaprvé proto, že by jím zjištěné skutečnosti nebyly s to ovlivnit učiněný závěr, že stěžovatel, aniž by mu v tom cokoli bránilo, nerespektoval udělený pokyn, jak má s příslušnými finančními prostředky nakládat a namísto toho jej uložil takovým způsobem, že došlo k jejich ztrátě. Takovému odůvodnění není co vytknout. Nedůvodná je proto taktéž námitka nedostatečného zjištění skutkového stavu věci. Skutkový stav byl zjištěn dostatečně, správní orgány a městský soud, z něho však dovodily odlišné právní závěry, než o jaké usiluje stěžovatel. Kasační soud souhlasí s městským soudem, že tvrzení stěžovatele o větší bezpečnosti jím zvolených prostor jsou jen vyjádřením jeho subjektivního náhledu. Jedná se o tvrzení spekulativní, která se nadto váží primárně k místnostem, v nichž se nachází stěžovatelova šatní skříňka, respektive schránka určená pro uložení peněz, zejména pokud jde o přístup osob do nich; úroveň zabezpečení samotné schránky určené pro úschovu peněz však stěžovatel relevantně nezpochyboval. Současně stěžovatel pomíjí, že městský soud neprovedl navržené výslechy svědků i z druhého důvodu, neboť upozornil, že stěžovatel v žalobě ani v žádném jiném podání vůbec nespecifikoval, které konkrétní osoby by měly být vyslechnuty.

[31] Další důkaz, jehož provedení stěžovatel navrhl, byl *protokol o vyšetřování předmětné krádeže*. Ani tento důkaz městský soud neopomenul, nýbrž vysvětlil, že je nadbytečný, neboť tvrzení stěžovatele o tom, jak byly finanční prostředky z jeho šatní skříňky odcizeny (tedy jejím „rozvikláním“, čímž v ní byla vytvořena cca 10 cm mezera, již byly peníze vytaženy), nejsou sporné.

[32] Jediným dalším důkazem, který stěžovatel v řízení před městským soudem navrhl, byla *zpráva o získaných údajích k chybějící finanční hotovosti ze zaplacených pokutových bloků u policisty OŘD č.j. KRPA-231450-1/ČJ-2016-00066-Z075*. Jakkoli městský soud výslovně neuvedl, že (a proč) tento důkaz neprováděl, na zákonnost jeho rozsudku to nemá vliv. Tento navržený důkaz

pokračování

se totiž vztahoval k žalobní námitce, kterou městský soud jako celek označil za *per se* bezpředmětnou, neboť věcně směřovala nikoliv proti rozhodnutí o odpovědnosti za schodek na svěřených hodnotách, nýbrž proti rozhodnutí, jímž byl stěžovatel shledán vinným ze spáchání kázeňského přestupku.

[33] Lze tedy uzavřít, že ani kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. nejsou naplněny.

[34] Konečně, pokud jde o námitku, dle které místnost, v níž se nachází schránka určená pro uložení peněz, slouží mimo jiné ke skladování munice, aniž by však splňovala zákonné požadavky na takový prostor kladené, ta je nepřijatelná podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Stěžovatel totiž tuto námitku neuplatnil řádně v žalobě, ačkoliv tak učinit mohl. Obdobnou námitku vznesl teprve ve své replice k vyjádření žalovaného v žalobě ze dne 9. 2. 2018, tedy až po uplynutí lhůty pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 s. ř. s.).

[35] Vzhledem k tomu, že kasační stížnost není důvodná, Nejvyšší správní soud ji podle ustanovení § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. rozsudkem zamítl.

[36] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. prosince 2020

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu